

Vlaams
Parlement

vergadering **C54**
zittingsjaar 2017-2018

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie,
Innovatie en Wetenschapsbeleid

van 9 november 2017

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Axel Ronse aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het aanbod en de invulling van vacatures voor IT'ers – 218 (2017-2018)	3
VRAAG OM UITLEG van Axel Ronse aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de basisbaan voor langdurig werkzoekenden – 253 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Robrecht Bothuyne aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de ondersteunende maatregelen voor langdurig werkzoekenden – 254 (2017-2018)	6
VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het Vlaams opleidingsverlof en de impact op de kmo's – 324 (2017-2018)	14
VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de doorverwijzing van bedrijven en ondernemers naar het ondersteuningsaanbod inzake economie en innovatie – 342 (2017-2018)	18
VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de Week van de Bedrijfsoverdracht – 343 (2017-2018)	20
VRAAG OM UITLEG van Peter Van Rompuy aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de federale maatregel om tot 500 euro per maand onbelast bij te laten verdienen – 327 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, en aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over onbelast bijklussen – 330 (2017-2018)	23

VRAAG OM UITLEG van Axel Ronse aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het aanbod en de invulling van vacatures voor IT'ers – 218 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Minister, ik kan het kort houden, want het is een vraag die al een tijdje in de lucht hangt. Dat we met een enorme schaarste aan arbeidskrachten zitten, is niets nieuws. Ik heb al meermaals gezegd dat er geen knelpuntberoepen meer zijn, omdat elk beroep een knelpuntberoep is. Maar wat de IT betreft, is het toch wel zeer nijpend. Volgens de cijfers die in september 2017 bekendgemaakt werden, zijn er 1200 vacatures bij VDAB. Ook Agoria heeft daar een aantal statements rond gedaan. Daarom wil ik u de volgende twee vragen stellen. Hoe kunnen we, eventueel vanuit VDAB, bedrijven daar beter in begeleiden? En hoe evalueert u het vacatureaanbod en de invulling van vacatures voor IT'ers door VDAB?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Bedankt voor de korte, maar sterke inleiding. Ik zal met uw tweede vraag beginnen, collega Ronse. Het beroep staat al heel veel jaren op de lijst van knelpuntberoepen. En het tekort neemt toe: in 2013 hadden we 4042 ontvangen vacatures voor informatici en ICT-medewerkers, in de recentste 12 maanden waren dat zelfs 9315 vacatures. En dan moeten we nog zeggen dat we de ontvangen vacatures van uitzendkantoren of andere interimbedrijven niet meenemen. Dat is logisch, want anders zou je dubbeltellingen kunnen hebben.

Het goede nieuws is dat van de vacatures voor ICT-personeel VDAB er toch nog 3 op 4 ingevuld krijgt. Dat is minder dan het gemiddelde, want gemiddeld haalt VDAB een invulling van 82 procent, maar 3 op 4 ingevulde vacatures voor ICT-beroepen is wel beter dan de meest prangende knelpuntberoepen. Voor verpleegkundige of onderhoudsmecanici krijg je maar een invulling van 3 op 5, wat toch nog een pak lager is. Ook zien we dat het vervullingspercentage van de vacatures voor ICT-personeel niet daalt. Die 3 op 4 is dus al een aantal jaren zo, terwijl het bijvoorbeeld bij verplegend personeel nog daalt.

De vraag naar ICT-profielen op de arbeidsmarkt is dus zeker groot en urgent. De jongeren die voor de opleiding informatica kiezen, vinden meestal zeer vlot werk. Met de digitalisering en het 'internet of things' zal de vraag volgens mij ook in de toekomst groot blijven.

Voor ons en voor VDAB is ICT zeker nog altijd een centrale focus binnen het bemiddelings- en opleidingsbeleid van VDAB. VDAB tracht om werkzoekenden, met eender welke voorgeschiedenis, om te scholen tot IT-professionals. U kent de hele filosofie van attitudes: wat kent en kan iemand, en wat kan iemand leren? Als men ziet dat er genoeg attitude en genoeg basis is om iemand om te scholen, ook al is die daarvoor pakweg historicus, dan zal men die stap zetten.

Naast de klassieke ICT-opleidingen in ontwikkeling en infrastructuur die door VDAB of partners als Cevora worden gegeven, en waarbinnen we samenwerken met bedrijven voor stageplaatsen, wordt er in ICT ook sterk ingezet op individuele beroepsopleiding (IBO). VDAB organiseert in het kader van zijn opleidingen geregeld jobcontacten tussen cursisten en bedrijven, dikwijls op vraag van bedrijven. Er zijn ook opleidingen waarbij de werkgever de technische opleiding opneemt en waarbij VDAB zorgt voor toeleiding, screening, opvolging, communicatietraining en nazorg. Werkzoekenden kunnen ook gratis MOOC's (Massive Open

Online Course) in het domein van ICT volgen. Dat is iets wat zeer gegeerd is, wat eigenlijk ook logisch is.

Om werkzoekenden de kans te geven om informaticadiploma's te behalen, werkt VDAB ook meer en meer samen met hogescholen. Zo is er het project Switch2IT, waarbij bedrijven, hogescholen en VDAB de handen in elkaar slaan om werkzoekenden via een combinatie van leren en werken op te leiden tot een bachelor in de toegepaste informatica. Je zou bijna kunnen zeggen dat het duaal leren is, maar op hogeschoolniveau, en met VDAB, de hogescholen en de bedrijven samen. Ik vind het heel mooi dat dat op die manier gebeurt.

IT-vaardigheden worden stilaan transversaal en zijn terug te vinden in alle beroepen. De aandacht van VDAB en de partners gaat dus niet enkel naar die 'core IT'ers', maar gaat ook ruimer, zodat ook mensen die niet direct voor een IT-beroep kiezen, toch ook dat aspect meekrijgen. VDAB investeert ook in het brede veld van digitalisering via workshops en webseminaries. Bij elk contact dat VDAB legt met een ICT-bedrijf, wordt ook de volledige dienstverlening toegelicht, zodat die bedrijven weten waarvoor ze bij VDAB terecht kunnen.

Je hebt ook nog provinciale accountmanagers, die proactief ICT-bedrijven bezoeken. Zij proberen met het ICT-bedrijf de noden van het bedrijf in kaart te brengen en ondersteunen actief in het zoeken naar de juiste profielen. Ook dat is heel belangrijk, omdat men nog altijd de reflex heeft om iemand met een bepaald diploma te zoeken. Zo wordt dat weer opengetrokken.

Daarnaast organiseert VDAB nog rondetafels met werkgevers uit de ICT-sector. Ze doen dat niet alleen om die bedrijven te helpen, maar ook om zelf de vinger aan de pols te kunnen houden, te weten wat er gevraagd wordt op de markt en hun dienstverlening daaraan aan te passen. Samen met bedrijven en partners als Cevora en Agoria organiseert VDAB ook nog evenementen. Je hebt een aantal jobbeurzen, jobbars en meet-and-greets.

Zo helpt de dienst om ICT-vacatures te vervullen, maar ook om werkzoekenden te sensibiliseren om te werken in de ICT-sector. Het kan zijn dat je op die manier mensen met elkaar in contact brengt die vroeger iets heel anders deden, dat je ze kunt overtuigen door te zeggen: 'Probeer het eens, zo moeilijk is het niet.'

Om die sensibilisering te stimuleren, organiseert VDAB bovendien screeningsdagen van werkzoekenden met een IT-profiel of zelfs hoger opgeleiden in het algemeen. VDAB brengt hen in contact met werkgevers. In Antwerpen is er bijvoorbeeld een ICT-jobbar, waar maandelijks enkele ICT-bedrijven uitgenodigd worden voor speeddates met werkzoekende jongeren met ambitie op het vlak van ICT. Het kan zijn dat een jongere zegt dat ICT hem interesseert, zonder diploma. Dan kan er een speeddate worden georganiseerd.

Ten slotte, omdat alle opleidingen en acties van VDAB, onderwijs en partners niet volstaan om aan de vraag naar IT-personeel te voldoen, ondersteunt VDAB actief het rekruteren van IT-personeel in andere Europese landen. Ik denk dat u dat weet. We doen dat voor ingenieurs, maar ook voor verpleegkundigen en informatici. Het is dan vooral gericht op Zuid-Europese landen, waar mensen met een diploma in IT vaak nog werkloos zijn.

Als we met bedrijven naar het zuiden van Europa kunnen gaan om op die manier de vacatures te vervullen, wanneer alle acties niet zouden volstaan – wat vandaag het geval is –, dan kan ook dat nog.

De voorzitter: Dat is dus goed nieuws voor onze collega's hier. Er is nog een toekomst buiten het Vlaams Parlement, al hebt u er een herscholing voor nodig.

De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Ik wil twee zaken aanhalen. Ten eerste sluit ik aan bij uw laatste opmerking. Die migratie is inderdaad belangrijk. Ik meen ook te weten dat dat onderdeel uitmaakt van uw beleidsbrief Werk, die we deze namiddag bespreken. Ik zal er nu dus niet zwaar op terugkomen. Ik denk dat er ook buiten Europa nog mogelijkheden zijn. Het is goed dat er een aanknopingspunt is in de beleidsbrief.

Ten tweede vind ik het duaal traject met de hogescholen zeer interessant. Het zou me interesseren om te weten hoeveel mensen er al aan zo'n project hebben deelgenomen of hoe dat programma loopt. Misschien kunt u daar schriftelijk op antwoorden Volgens mij kan dat een mooi perspectief bieden voor een aantal mensen. Want dat is de paradox. Er zijn mensen die afstuderen als historicus of filosoof of wat dan ook en vandaag moeilijk aan de bak geraken. Zoiets kan een perfecte kans zijn om zich te herscholen.

Minister, ik ben blij met uw volledige en duidelijke antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, we twijfelen er niet aan dat VDAB inspanningen doet om die nood aan IT'ers mee te helpen opvangen of in ieder geval die meteen te versterken en daarbij ook, zoals u aangaf, werkzoekenden mee te helpen herscholen. Want dat is nu echt een sector waar je met een totaal ander diploma of zonder diploma effectief nog een toekomst kunt opbouwen op de arbeidsmarkt.

Ik heb twee vragen of bedenkingen. Eén, wat mij opvalt bij het scholen of herscholen en opleiden, is dat het aantal werkzoekenden in opleiding in de ICT-sector gedaald is in 2016 ten opzichte van 2010. Ik heb cijfers uit de database van VDAB. In 2010 waren er 1217 personen in opleiding en in 2016 910, terwijl je net zou denken dat dat aantal zou moeten stijgen. Zeker in een periode wanneer het moeilijk is op de arbeidsmarkt, moet je dat net aangrijpen om extra te vormen. Het kan zijn dat men zegt dat men het opvangt in het werkplekleren. In de beleidsbrief wordt gezegd dat 37.000 individuele werkzoekenden werkplekleren hebben gevolgd. Hebt u een idee van het aantal IT'ers daarin? Als u het antwoord niet kent, zal ik in het kader van de beleidsbrief of via een schriftelijke vraag naar de nadere details vragen.

Twee, u hebt een hele opsomming gegeven van wat VDAB allemaal doet, van wat hij al jaren doet. Misschien is dat niet altijd even innovatief of creatief voor die sector. Er is een internationaal gelauwerd project, uit Molenbeek 'of all places': MolenGeek. Men trekt naar buurten waar heel veel kansarme jongeren zonder diploma werkloos zijn en herschoolt hen tot programmeur en andere functies in de IT-sector, in samenwerking met bedrijven. Dat is een succes. Het is tot in New York gelauwerd.

U zegt: 'Ik trek nu naar het Zuiden, op zoek naar IT'ers.' Ik zou een oproep willen doen: trek naar de buurten in de steden waar er heel veel jongeren om perspectief vragen. Er zijn projecten zoals MolenGeek, die bewijzen dat ze succes hebben, die de focus leggen op het probleem en die de jongeren ook effectief een herscholing aanbieden. VDAB doet dat nu niet, blijft bij de klassieke formules. Ik zou ervoor willen pleiten om u open te stellen en die innovatieve formules mogelijk te maken op de Vlaamse arbeidsmarkt.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil wat nuanceren. U vindt dat VDAB niet innovatief is. Ik ben het daarmee fundamenteel oneens. Ik vind dat VDAB wel innovatief is. Er is de Switch2IT, de samenwerking met de hogeschool, met de bedrijven, om op die manier een filosofie van duaal leren 'avant la lettre' te doen met werkzoekenden.

U geeft het voorbeeld van MolenGeek. Ik zal dat overmaken aan VDAB. Het heeft elders blijkbaar al succes gehad. Het is een manier om te komen tot meer invulling en meer mensen die aan werk geraken, dus waarom niet? Uit alles wat ik naar voren heb gebracht, blijkt dat VDAB echt wel stappen zet.

U stelt een vraag over de daling van het aantal opleidingen. Die daling verbaast mij. Als je natuurlijk alleen kijkt naar de klassieke opleiding, zou het kunnen. Maar als je die Switch2IT, werkervaringsplekken en dergelijke meeneemt, dan zou het mij verbazen. Ik heb er geen enkel probleem mee om daar eens dieper op in te gaan, misschien het best via een schriftelijke vraag

Mijnheer Ronse, ik zal navragen hoe ver we zitten met betrekking tot Switch 2 IT en die gegevens aan de commissiesecretaris bezorgen. Dit kan dan aan mijn antwoord worden toegevoegd.

Ik denk dat we hier allemaal aan hetzelfde zeel trekken. We hebben een kans om mensen op een alternatieve wijze op te leiden. We kunnen mensen die in het begin misschien de verkeerde richting hebben gekozen toch in die richting triggeren en leiden. Op die manier kunnen ze werk krijgen. Waarom zouden we niet alles op alles zetten voor iedereen die deze kennismogelijkheden heeft?

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Axel Ronse aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de basisbaan voor langdurig werkzoekenden – 253 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Robrecht Bothuyne aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de ondersteunende maatregelen voor langdurig werkzoekenden – 254 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Voorzitter, ondanks het feit dat we in een absolute hoogconjunctuur zitten, hebben we nog altijd te kampen met mensen die langdurig werkzoekend zijn. Het gaat om mensen die al meer dan twee jaar als werkzoekende zijn geregistreerd. In september 2017 bleken ongeveer 65.000 mensen in Vlaanderen zich in die situatie te bevinden. De vraag is dan natuurlijk wat de overheid hiermee wil doen.

We kunnen die mensen versterken en aantrekkelijker maken voor de arbeidsmarkt. Dat is onze keuze. We investeren in competenties door hen werkervaring te laten opdoen. We geven de werkgevers een aantal incentives door de competenties van die mensen beter te trainen.

Minister, het is ook mogelijk die mensen permanent in een statuut te parkeren, zoals het vroegere statuut van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA's) waar we afstand van hebben genomen, en er ons geen zak meer van aan te trekken. Het Algemeen Christelijk Vakverbond (ACV) heeft blijkbaar wat nostalgie naar dat PWA-statuuut en begint dat te missen. Het ACV wil de mensen die al meer dan twee jaar werkzoekend zijn opnieuw parkeren. U moet 25.000 van die mensen een vaste job geven. Op die manier moeten we dan ons werkloosheidsprobleem oplossen.

Het zal u niet verbazen dat ik daar weinig graten in zie. Ik ben vrij benieuwd naar wat u hiervan denkt. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Ik zie daar dus veel graten in. (*Gelach*)

Minister, wat denkt u van dit voorstel? Ziet u daar veel of weinig graten in? Het ACV maakt de vergelijking met het doelgroepenbeleid. Volgens het ACV is dit veel goedkoper dan het doelgroepenbeleid. Wat denkt u van die uitspraak?

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Voorzitter, mijn vraag om uitleg betreft min of meer hetzelfde onderwerp, maar gaat iets ruimer. De heer Ronse focust op het voorstel van het ACV om voor langdurig werkzoekenden tot basisbanen te komen. Over de vraag of dat de juiste oplossing is, valt te discussiëren, om het zacht uit te drukken.

Dit neemt natuurlijk niet weg dat het een uitdaging is de langdurig werkzoekenden in Vlaanderen aan de slag te helpen. De werkloosheid daalt ondertussen al vele maanden, maar een aantal groepen blijven achter ten opzichte van die globale daling van de werkloosheid. Zeker de langdurig werkzoekenden verdienen de nodige aandacht.

De Vlaamse Regering heeft er, met de bevoegdheden die haar door de zesde staatshervorming zijn gegeven, voor gekozen een aantal doelgroepen af te bakken. Met kortingen op de bijdragen voor de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) worden de loonkosten aangepakt. Het gaat om jongeren, ouderen en personen met een handicap. Met betrekking tot de langdurig werkzoekenden is gekozen voor een gecombineerd systeem van tijdelijke werkervaring, versterkte begeleiding en opleiding om de stap naar een duurzame job te zoeken.

Minister, ik heb u hierover een schriftelijke vraag gesteld. Uit de cijfers die ik heb opgevraagd, blijkt dat er met betrekking tot die premie nog ruimte voor verbetering is. Gedurende de eerste 8,5 maanden van dit jaar zijn ongeveer 1000 aanvragen ingediend en ongeveer 400 premies toegekend. Zeker het grote verschil tussen 1000 en 400 duidt op een aantal onduidelijkheden op het terrein. De doelgroep is nochtans groot. Er zijn in Vlaanderen ongeveer 65.000 langdurig werkzoekenden en ongeveer 35.000 mensen komen voor die premie in aanmerking. Dit betekent dat ze tussen 25 en 55 jaar oud zijn en minimaal 2 jaar werkzoekend zijn. Er is een grote potentiële vraag van de werkzoekenden. Gezien de krapte op de arbeidsmarkt, is die vraag er ook bij de werkgevers.

We weten allemaal dat enkel de loonkost aanpakken niet zal volstaan om veel van die langdurig werkzoekenden aan de slag te helpen. Om die reden kiezen we voor een systeem met tijdelijke werkervaring, versterkte begeleiding, opleiding en dergelijke. Het is de mix van die elementen die tot succes op onze arbeidsmarkt moet leiden. We zijn er echter nog niet.

Om die reden lanceert, bijvoorbeeld, het ACV nieuwe ideeën of misschien oude ideeën in een nieuwe verpakking. Een voorbeeld is de basisbaan met een basisloon en een contract van onbepaalde duur om met ondersteuning van de Vlaamse overheid maatschappelijke taken uit te voeren. Dit roept een aantal vragen op.

Minister, wat is uw mening over het veeleer beperkte succes van de start van het systeem van de aanwervingspremie? Kunnen we de procedure niet vereenvoudigen? We hebben in dit verband klachten van werkgevers en werkgeversorganisaties gekregen. De aanvraag van de premie zou wat te complex zijn. Idealiter zouden we eigenlijk tot een automatische toekenning van de premie moeten komen. Dit is al het geval met de kortingen op de RSZ-bijdragen. Wordt dit overwogen of bestudeerd?

De vraag kan gesteld worden in welke mate de premie voldoende hoog is om werkgevers aan te zetten om een risico te nemen door een langdurig werkzoekende aan te werven. Lopen er op dat vlak onderzoeken of evaluaties, of zijn er gepland?

Ik heb ook nog vragen over het budget. Dit jaar is er 10 miljoen euro uitgetrokken. Volgend jaar was er in feite in 25 miljoen euro voorzien. Wat zijn de prognoses met betrekking tot de benutting van de middelen?

De premie is nog te weinig bekend. Heel veel aanvragen worden geweigerd omdat de betrokkene gewoon niet tot de doelgroep behoort. Dat duidt op een gebrek aan juiste informatie bij zowel de werkzoekenden als de werkgevers. Hoe zult u daaraan remediëren?

Wat vindt u van het voorstel van het ACV met betrekking tot zogenaamde basisbanen die toch de bedoeling hebben om mensen opnieuw in te schakelen op de arbeidsmarkt?

Hoe ver staat de regering met de uitwerking van de nodige alternatieven voor de zeer langdurig werkzoekenden? Er is ook een groep die al langer dan vijf jaar werkzoekend is en als niet-toeleidbaar is gelabeld door VDAB. Over hoeveel mensen gaat dat ondertussen? Hoe worden deze mensen begeleid?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Dames en heren, ik zal beginnen met de basisbanen van het ACV. Zoals u wellicht verwacht, zie ik daar veel graten in. Ik vind het geen goed idee om langdurig werkzoekenden een gesubsidieerde job aan te bieden. We hebben er werk van gemaakt om de bestaande instrumenten opnieuw te activeren. Ik moet u de voorbeelden van WEP+, PWA of gesubsidieerde contracten niet aanhalen waar we ofwel regulariseren of die we omvormen naar een meer activerend instrument dan in het verleden.

In september 2017 waren er in Vlaanderen 65.000 niet-werkende werkzoekenden die meer dan 2 jaar werkzoekend waren. Het gaat met andere woorden over een grote groep. Het is altijd noodzakelijk om de middelen efficiënt in te zetten, maar ook zeker naar die groep. Banen subsidiëren vanuit de overheid is geen goede oplossing. In de loop van 2016 zijn 28.500 niet-werkende werkzoekenden die meer dan 2 jaar werkzoekend zijn, aan het werk gegaan. Het aantal langdurig werkzoekenden is ook in dalende lijn. Een belangrijk aantal langdurige werkzoekenden vindt dus werk, ook zonder die basisbanen.

De 285 miljoen euro uit het ACV-voorstel is voor mij onduidelijk. Mijn administratie komt met een eenvoudige rekensom waarbij 1700 bruto wordt vermenigvuldigd met 12 maanden en 25.000 basisbanen aan 510 miljoen euro. Dan houdt men nog geen rekening met een dertiende maand en vakantiegeld. Als we de RSZ-werkgeversbijdrage meerekenen, dan komen we aan 727 miljoen euro die vanuit de Vlaamse kas moet worden betaald. Dat is wel een andere inschatting dan die 285 miljoen euro van het ACV. Volgens mij onderschatten ze wat het aan de Vlaamse begroting zou kosten. Zelfs of het nu veel of weinig is, ik blijf er geen voorstander van.

Ik wil nog even ingaan op wat het doelgroepenbeleid aan bereik heeft en wil dat plaatsen tegenover de 25.000 mensen met een basisloon. Voor de ouderen die kunnen genieten van het doelgroepenbeleid gaat het om 104.609 voltijdsequivalenten. Bij de jongeren gaat het om 21.827 vte's. Daarnaast krijgen nog 5118 vte's de vermindering via uitdoving, op basis dus van de vroegere regeling. Er zijn 11.355 dossiers voor de Vlaamse ondersteuningspremie (VOP). Het ACV zegt dat dit veel duurder is. Als je echter ziet wie we en hoeveel mensen we bereiken met die maatregel, dan plaatst dit eerlijk gezegd een en ander in een ander perspectief. Het ACV-voorstel heeft me dus zeker niet kunnen overtuigen. Ik geloof dat we meer kunnen doen met het gericht doelgroepenbeleid, maar ook met de instrumenten waardoor we langdurig werklozen een werkervaring bieden.

De heer Bothuyne had vragen over de aanwervingsincentive. Deze maatregel is er gekomen op vraag van de sociale partners. Ik heb nooit gezegd dat ik het niet wil doen, maar ik heb wel gezegd dat we het doelgroepenbeleid houden bij wat de regering heeft voorzien. Het nadeel van een puur financiële prikkel is dat de aanwervingsincentive de ontbrekende competenties en attitudes niet remedieert. De werkgever krijgt ook niet de kans om de werkzoekende bezig te zien en zo het potentieel van de langdurige werkzoekende te kunnen inschatten. Dit kan een verklaring zijn voor het feit dat de aanwervingsincentive nog geen groot succes is. Het kan veranderen als we op 1 januari 2018 starten met de tijdelijke werker-
varing. Op die manier krijg je een koppeling waarbij eerst aan de attitudes wordt gewerkt, en op het einde van de rit is de incentive er nog om via een aanwervingspremie die stap alsnog te zetten.

Er zou een probleem kunnen zijn met de aanvraagprocedure. Het is wel een van de eenvoudigste die we hebben. Ze loopt quasi volautomatisch. U herinnert zich nog de hinderpremie voor winkeliers. Dat is hier een beetje hetzelfde. De werkgever moet wel nog altijd zijn rekeningnummer opgeven.

Eigenlijk is dat hier ook zo. U kunt het daarmee vergelijken. De werkgever moet zich eenmalig registreren alvorens een aanvraag te kunnen indienen. Zodra dit is gebeurd, verloopt de aanvraag van de aanwervingsincentive zeer vlot. Mijn administratie is er zich van bewust dat deze eenmalige registratieprocedure misschien nog ingewikkeld zou kunnen zijn. Zij heeft zich daarom sterk ingespannen om de procedure uit te leggen en te vereenvoudigen, zonder daarbij afbreuk te doen aan de veiligheid. Ik heb dit ook uitgebreid geduid in mijn antwoord op uw schriftelijke vraag nummer 754 van 7 augustus 2017. Om tegemoet te komen aan de bezorgdheden, heb ik daarnaast ook beslist om de indieningstermijn – dat was wel een probleem – voor aanwervingen van januari tot augustus te verlengen tot eind oktober 2017. Een automatische toekenning is niet mogelijk omdat we niet over het rekeningnummer van de werkgever beschikken. Het is dus effectief vergelijkbaar met de hinderpremie. Dit rekeningnummer is dan ook een belangrijk onderdeel van de online-aanvraag.

Een ander misverstand is dat een RSZ-korting automatisch zou kunnen verlopen. De RSZ beschikt zelf niet over de informatie wie langdurig werkzoekend is en moet deze informatie elektronisch aangereikt krijgen om te kunnen verwerken in de DmfA.

In het regeerakkoord hebben we gekozen voor RSZ-verminderingen voor jongeren en oudere werknemers alsook voor de Vlaamse ondersteuningspremie (VOP) voor personen met een arbeidshandicap. Voor de aanwervingsincentive kozen we bewust voor een premie om duurzame tewerkstelling te bevorderen. Vandaar de opsplitsing in twee delen: de kleinste premie na drie maanden tewerkstelling, en de grootste premie na een jaar tewerkstelling voor zij die langdurig werklozen echt duurzaam aan het werk brengen.

U vroeg naar een significant bedrag. Er zijn geen studies, noch in Vlaanderen, noch in het buitenland, om in te schatten wat werkgevers als een voldoende significant bedrag beschouwen. Een financiële prikkel kan een werkgever misschien over die laatste financiële drempel helpen, maar werkervaring speelt naar mijn mening een veel grotere rol in de uiteindelijke aanwerving. Ik hoor dat ook altijd bij de werkgevers. En uiteraard, als er minder aanvragen zijn dan oorspronkelijk gedacht, dan is de inschatting dat het bedrag van 10 miljoen euro niet volledig zal worden opgebruikt.

Het W²-besluit (werk-welzijn) is in oktober principieel goedgekeurd en ligt nu voor advies voor. De bedoeling blijft om op 1 januari de oproepen van start te laten gaan. De selectie en de toeleiding kunnen dan vanaf midden volgend jaar gebeuren,

dit naar aanleiding van de nodige alternatieven voor zeer langdurig werklozen die door VDAB als niet-toeleidbaar zijn gelabeld.

Ik ben het aantal mensen vergeten op te vragen, maar ik zal dit cijfer aan het commissiesecretariaat overmaken.

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Voorzitter, door allerlei omstandigheden heeft het eventjes geduurd voor de vraag geagendeerd was. Ik was dus vol ongeduld aan het wachten op het standpunt van de minister over de basisbaan. Minister, ik ben zeer opgelucht dat u dat ook geen goed idee vindt. Ik denk niet dat men de problematiek van langdurig werklozen oplost door hun vanuit de overheid een pree te geven en hen dan te laten zitten.

Uw rekensom, of die van uw administratie, is ook boeiend. Ik neem dit mee.

Collega Bothuyne heeft de premie voor langdurig werklozen terecht in het debat gebracht. Ik herinner me dat het een maatregel is die door de sociale partners en de vakbonden is gevraagd. Onze fractie is daar altijd wat constructief kritisch over geweest omdat wij eigenlijk geloven dat werkgevers geen subsidies aanwerven, maar wel competenties aanwerven. We hebben altijd gezegd dat de middelen maximaal naar het versterken van competenties moeten gaan en minimaal naar subsidies om aan te werven.

We merken dat het succes inderdaad bescheiden is. Op zich is dat geen slechte zaak. Wat goed is, is dat het aantal langdurig werklozen effectief vermindert. De maatregel van de premie is geen doel op zich. Als op het verhaal van competentietraining en competentieversterking een turbo wordt gezet via tijdelijke werkervaring enzovoort, dan zal via die eenvoudige procedure de aanwervingspremie ook wel de lucht in schieten. De verdienste van die premie zal dan niet zijn dat langdurig werklozen aan het werk gaan – ik geloof daar niet in –, maar zal wel een loonlastenverlaging zijn die op Vlaams niveau is doorgevoerd. En daar kan ik dan wel mee leven.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord en uw rekenkunde. Over die rekenkunde: blijkbaar zijn er meer gelijkenissen tussen het ACV en de Federale Regering die de vennootschapsbelasting hervormt met terugverdieneffecten dan het ACV zelf had durven te vermoeden waarschijnlijk, want het kan de enige verklaring zijn voor de iets lagere inschatting van de kostprijs van hun eigen voorstel.

Het voorstel ten gronde lijkt me inderdaad geen goed idee. Het subsidiëren van banen is een oud recept, en zeker niet voor de grote groep van mensen die we hier nog altijd voor ogen hebben in het kader van het beleid voor langdurig werkzoekenden.

Dat vergt een aanpak op maat met tijdelijke werkervaring, versterkte opleiding en begeleiding maar wat ons betreft, ook zeker met een loonlastverlaging. We zijn nu bevoegd om loonlastenverlagingen toe te kennen aan doelgroepen, we zijn zelf vrij om die doelgroepen te kiezen en vast te leggen en we kunnen die zo ruim maken dat iedereen daar zelfs onder valt indien we per se onder loonlast alleen zouden werken.

Wat de premie betreft, mijnheer Ronse, vroegen de sociale partners niet per se een premie maar wel een extra RSZ-korting. In het kader van het regeerakkoord dat is afgesloten waarbij we ons beperken tot drie doelgroepen, hebben we hier gekozen voor een premie met natuurlijk een aantal inherente moeilijkheden, onder

meer het feit dat er geen automatische toekenning kan worden gehanteerd met een dergelijke premie.

Minister, ik ben blij dat u intussen al een aantal ingrepen hebt gedaan met die indientermijn en dergelijke meer. Ik denk dat het heel belangrijk is om over die premie voldoende communicatie te blijven voeren, samen met sociale secretariaten, werkgeversorganisaties en dergelijke meer. Ik ga ervan uit dat u daar samen met VDAB de nodige inspanningen voor wilt doen. En uiteraard is de premie, noch de doelgroepkorting, noch om het even welk initiatief van VDAB of van de minister belangrijk. Belangrijk is dat dat werkzoekende aan de slag is en dat de werkgever een goede werknemer heeft. Dat er meer mogelijk is, daar zijn we allemaal van overtuigd. We kijken uit naar de uitrol van tijdelijke werkervaring en het beleid daarrond en we hopen dat u op een goede manier de koppeling maakt. Wat de loonlastenverlaging betreft, hopen we dat die zo automatisch mogelijk wordt toegekend. En misschien moeten we op termijn toch nagaan of we naar een soort RSZ-korting kunnen evolueren met de koppeling van de databanken. Ik denk dat dit technisch mogelijk moet zijn, maar dat zal voor de volgende legislatuur zijn.

Wat ons betreft, moeten we vanuit Vlaanderen het voortouw nemen in het verlagen van de loonkost voor iedereen en zeker voor die mensen die het moeilijk hebben op de arbeidsmarkt.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Als ik de karikatuur hoor die wordt gemaakt van gesubsidieerde jobs, dan wil ik vragen om toch een beetje ernstig te blijven. De overheid investeert 11 miljard euro in het ondersteunen van tewerkstelling via lastenverlagingen en subsidies. Het is een illusie te denken dat er los van heel het debat over de basisbaan geen overheidsmiddelen naar jobs gaan. Ik vind dat u daar echt een grote karikatuur van maakt, mijnheer Ronse. Het gaat over 11 miljard euro en dan heb ik het nog niet over sociale economie, buurt- en nabijheidsdiensten en heel het arsenaal aan volwaardige jobs die de overheid subsidieert in onderwijs, welzijn en dergelijke meer. Er wordt 11 miljard euro gestopt in het normale economische circuit.

Wat het ACV doet, heeft in elk geval de verdienste om het debat te openen. Welk perspectief geven we aan de zeer langdurig werkzoekenden wanneer zij alles hebben gedaan wat we van hen verwachten, namelijk opleiding volgen, werkervaring opdoen, naar VDAB gaan wanneer zij worden opgeroepen enzovoort? Hoe kunnen we al die inspanningen doen uitmonden in een oplossing, namelijk een volwaardige job, heel graag natuurlijk in het normaal economisch circuit? Wat als er na 1, 2 of 3 jaar na die langdurige werkloosheid geen oplossing is op dat vlak? In het verleden was er de activering van de uitkering: in plaats van thuis te zitten zorgde men ervoor dat die persoon aan de slag ging en dat die uitkering werd geactiveerd. Ik heb de idee van die basisbaan op die manier begrepen, met name het activeren van die uitkering naar een volwaardige job die tijdelijk wordt gesubsidieerd en vervolgens doorstroomt naar het normaal economisch circuit. Ik vind het jammer dat een belangrijk probleem, de grote groep langdurig werkzoekenden waaronder heel veel laaggeschoolden die ondervertegenwoordigd zijn in alle competentieversterkende maatregelen die we vandaag op de Vlaamse arbeidsmarkt hebben, niet wordt aangepakt. Het lijkt me interessant om na te denken over hoe we maatregelen die we vandaag hebben waaronder sociale economie, buurt- en nabijheidsdiensten en het instrument van de activering van de uitkering, kunnen inzetten om ervoor te zorgen dat er een antwoord komt op alle inspanningen die werkzoekenden doen.

U kunt niet garanderen dat ze aan de slag gaan na zoveel jaren. We mogen dat probleem niet zomaar van de tafel schuiven. U weet dat de aanwervingsincentive

veel te ingewikkeld is en dat er veel te weinig prikkels zijn die de loonkostenverhoging niet compenseren. Ik hoop dat we dit essentieel debat kunnen voeren over hoe we langdurige werkzoekenden echt perspectief kunnen geven, uiteraard met het arsenaal dat u aangeeft. In de feiten zien we echter dat het nog onvoldoende is.

De voorzitter: Mevrouw Talpe heeft het woord.

Emmily Talpe (Open Vld): Minister, het is inderdaad verdienstelijk dat het ACV nadenkt over de activering van langdurig werklozen, maar ik ben net zoals u en de heer Ronse helemaal niet enthousiast over het concrete voorstel. Het is zelfs redelijk irrealistisch dat we zouden teruggrijpen naar een concept dat zijn failliet al lang heeft bewezen, namelijk die door de overheid gesubsidieerde en artificieel gecreëerde banen. Wij willen geen hangmat creëren maar een echte springplank, kijk maar naar de PWA's. Het is vreemd om dat uit te rekenen omdat vanuit die vakbondskringen vaak kritiek komt op de dienstenchequejobs als zouden het geen echte jobs zijn, precies omdat zij gesubsidieerd zijn.

Die pure geldkwestie van de premies is een belangrijk aspect, maar we moeten inderdaad zorgen voor een versterking. Die activering is voor ons in de eerste plaats essentieel. Het nieuwe TWE-stelsel en het wijk-werken voor wie verder van de arbeidsmarkt staat, zullen hun nut ook moeten bewijzen. We geloven daar ook in.

Ik had echter nog één vraag voor u. Ik wil er toch wel op aandringen dat we niet alleen intensiever werk maken van die activering. Ik vraag me immers ook af hoe het zit met mensen die uitvallen, die en cours de route opleidingen stopzetten. Hebt u daar een duidelijk zicht op en zullen ook controle en sanctionering in het kader van het actieplan mee worden opgevolgd?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Sonja Claes (CD&V): Het voorstel van het ACV heeft zeker het voordeel dat erover wordt nagedacht en moet worden nagedacht. Wat doen we met mensen waarmee we niet vooruit kunnen? Dat, denk ik, moet daarvan overblijven. We kunnen de werkloosheidsuitkering voor een stuk activeren door de maatregelen die nu worden uitgerold. Ik denk dat we die weg ook verder moeten bewandelen, want uiteindelijk zorgen we er op die manier voor dat de uitkering die ze krijgen, wordt aangevuld met een instrument om kennis te vergaren, om beter aansluiting te vinden en met die premie, zoals dat vandaag is, dan uiteindelijk aan werk te geraken.

Minister, we hebben eigenlijk een heel arsenaal. W², dat er nu aankomt, is daar het sluitstuk van. We zullen toch heel goed die focus moeten blijven houden op die mensen die het erg moeilijk hebben. De analyse van die langdurig werklozen zal uiteindelijk niet eenduidig zijn, maar naar mijn aanvoelen is het vooral de taak van VDAB om ook voor die mensen mee naar een goede oplossing te zoeken, en die zeker niet te vergeten.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: We hebben natuurlijk het nadeel dat we het door het ACV gelanceerde voorstel allemaal gewoon via de pers hebben vernomen. Mij lijkt het nog altijd dat men, nu PWA is stopgezet, zo een nieuwe wil creëren. Dat is gewoon de indruk geweest. Als het dat is, dan ben ik daar totaal geen voorstander van.

Ik wil toch zeggen dat we in deze legislatuur heel wat hervormingen hebben gedaan. Als ik de uiteenzettingen hoor, dan denk ik dat we eigenlijk hebben gedaan wat de meeste mensen hier ook naar voren brengen dat zou moeten gebeuren, namelijk de instrumenten in eerste instantie inzetten om te activeren en in de richting te gaan van het normale economische circuit, dat instrumentarium nog beter benutten. Ik hoor dikwijls zeggen 'ja, maar het lukt niet', maar we moeten nog

beginnen. Wijk-werken start op 1 januari. De tijdelijke werkervaring voor de werkzoekende start op 1 januari. We hebben wat proefprojecten en dergelijke gehad. Dat lijkt te gaan. Ik kom er nog eens op terug: zelfs nu, dankzij de economische conjunctuur en de maatregelen die al bestonden, zijn vorig jaar 28.500 langdurig werklozen aan het werk geraakt. Zeggen dat dat allemaal volk is waaraan we alleen nog gesubsidieerde jobs kunnen geven, dat zou een totaal verkeerde filosofie zijn.

Als iemand dan een heel traject heeft gedaan, als hij bijvoorbeeld is begonnen bij wijk-werken en dan twee jaar tijdelijke werkervaring heeft gedaan, en je ziet dan, of zelfs en cours de route, dat hij niet terechtkan in het normale economische circuit, dan heeft deze regering een groeipad voor de sociale economie. Laten we dat toch ook niet vergeten. (*Opmerkingen van Sonja Claes*)

Het is er nu, hè. Er is ook het W²-decreet, ook voor de eerste keer, ook nog te starten. Daarvoor hebben we middelen gezocht en gevonden, zodat daar al terugvalposities extra komen om dat te doen. Dat lijkt me nu een pakket te zijn waarvan ik zeg: laten we dat nu verder doen. Ik hoop en ik ga ervan uit dat we, wat die 28.500 niet-werkende werkzoekenden van 2016 betreft, kunnen helpen met die nieuwe maatregelen die vanaf 2018 in werking treden. Daarjuist zei iedereen dat de minister van Werk probeert toe te leiden naar het normale economische circuit, maar wat met diegenen die daar niet terechtkunnen? Dat is een discussie die we hier altijd hebben gevoerd. Ik denk dat we met W² en het groeipad in de sociale economie ook antwoorden hebben voor die mensen. Ik ben daar heel blij mee. Dat vind ik toch wel belangrijk. Als dat het voorstel was van het ACV, wat ik helemaal niet zo heb begrepen, dan denk ik dat we, met wat wij doen voor de sociale economie en met W², daar een sterker antwoord op geven dan door gewoon die mensen een gesubsidieerde job te geven. Ik ben het echter eens met mevrouw Kherbache: in het onderwijs zijn het ook gesubsidieerde jobs. Wij zullen ook allemaal een gesubsidieerde job hebben, want we worden door de overheid betaald. Ik wil dus niet die connotatie dat gesubsidieerd slecht is. Ik denk dat niemand dat hier zo heeft bedoeld. We hebben dat in het verleden nog naar voren gebracht.

Mijnheer Bothuyne, ik ben het natuurlijk met u eens dat de loonkosten nog verder moeten dalen voor iedereen. Ik ben heel blij dat u dat ook naar voren brengt. Dat is immers wat u letterlijk als slotzin heb gezegd. Ik denk dat dat ook juist is. Ik denk dat er federaal een belangrijke stap is gezet, maar dat mag zeker geen eindpunt zijn. De koppeling van de tijdelijke werkervaring aan die aanwervingspremie is iets waarvoor we zeker oog zullen hebben. U vraagt dat en dat willen we zeker en vast doen.

Mevrouw Kherbache, ik denk dat ik eigenlijk heb gereageerd op alles wat u naar voren hebt gebracht. Mevrouw Talpe, wat gebeurt er met mensen die uitvallen? Dat hangt af van hoe het komt dat ze uitvallen. Als ze uitvallen omdat ze er zich niets van aantrekken, omdat ze niet doen wat er is afgesproken, dan komt dat natuurlijk naar controle en sanctionering. Vallen ze uit omdat ze het niet aankunnen, dan moeten we bekijken hoe de verdere opvang gebeurt. Als ze bijvoorbeeld uit PWA komen en het recht hebben om nog terug te keren naar PWA, dan kan dat gebeuren. Of ze kunnen naar W² of de sociale economie worden geleid, als er daar mogelijkheden zijn voor de persoon in kwestie.

Ik denk dat ik daarmee heb gereageerd op alles wat is gezegd.

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Voor het verslag: wanneer wordt gezegd dat ik een karikatuur maak van gesubsidieerde jobs, mag gerust in het verslag blijven staan dat ik het voorstel van het ACW, zoals het in de krant stond, inderdaad een karikatuur vind. Absoluut mensen een 'pree' geven en zeggen dat ze niet meer werkloos zijn en dat het daarmee opgelost is: dat vind ik pure quatsch en onnozel. De 11

miljard euro die in het normale economische circuit wordt gestoken, vind ik zeer zinvol omdat dat voor een deel een compensatie is voor de hoge loonkost die hier decennialang werd opgebouwd. Die compensatie kunnen we op het Vlaamse niveau enkel door subsidies en recent ook RSZ-kortingen compenseren. Er is ook voor een deel compensatie op het niveau van de rendabiliteit, door werkgevers te motiveren om mensen op te leiden en te trainen. Dat vind ik bijzonder zinvol. En als het gaat over sociale economie en W^2 is dat evident. Dat is uitermate zinvol. Dat gaat over mensen die in het normale economische circuit niet toeleidbaar zijn. De samenleving is verplicht om hun de kans te geven om hun talenten optimaal te benutten. Daar heb ik uiteraard het grootste respect voor. Wanneer het gaat over taken waarvoor de overheid mensen moet aanwerven, beschouw ik dat zelfs niet als gesubsidieerde jobs maar als een normaal economisch circuit waarin de overheid werkgever is en op zoek is naar talent.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Een van de grootste uitdagingen voor het arbeidsmarktbeleid van de komende jaren is de langdurige werkloosheid. De ingrediënten liggen op tafel. Hier en daar is er nog wel wat versterking mogelijk, bijvoorbeeld met betrekking tot de loonlastverlaging.

Minister, we zullen dit blijven opvolgen. We kijken hoopvol uit naar de start van tijdelijke werkervaring, W^2 en andere initiatieven vanaf 1 januari 2018. Ik ben ervan overtuigd dat de voltallige commissie daar nog vele keren op zal terugkomen.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het Vlaams opleidingsverlof en de impact op de kmo's – 324 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Werknemers hebben in het verleden al vaak gebruikgemaakt van educatief verlof om zich bij te scholen op verschillende domeinen. Bijscholen is noodzakelijk, zeker in het kader van een meer digitale maatschappij.

Op de Vlaamse feestdag werd een hervorming doorgevoerd van het educatief verlof. Het opleidingsinstrumentarium werd duidelijker afgebakend en er was meer focus op bepaalde onderdelen. Naast het opleidingskrediet, de opleidingscheques, was er het Vlaams opleidingsverlof, vroeger beter bekend als het betaald educatief verlof. Dat instrument zorgde ervoor dat werknemers uit de privé-sector opleidingen konden volgen zonder loonverlies te lijden.

Hoe gaat dit nu in zijn werk? De werknemer is een aantal dagen afwezig. De kmo moet voor een deel voorfinancieren maar heeft een of twee dagen per week een werknemer minder. Ik zie daar drie problemen.

Eerst en vooral: voor kleine bedrijven is het niet zo evident om die voorfinanciering te doen. Ik ken enkele bedrijven die met het water aan de lippen staan omdat ze de pech hebben dat een aantal werknemers educatief verlof aanvragen. Ten tweede is het vervangen van zo iemand ook niet evident. Het is niet zo evident om voor iemand die een of soms twee dagen per week afwezig is – en dat gaat volgens modules, de ene keer is dat een maandag en een woensdag, en drie maanden later is dat bijvoorbeeld een woensdag en een vrijdag – een vervanging

te vinden. En ten derde kan het zijn dat de werknemer van die kmo een opleiding volgt die niet gerelateerd is aan het domein of de bedrijfsactiviteit van die kmo. Dat probleem vind ik cruciaal. Wat wil dat nu zeggen in de praktijk? Het kan zijn dat je als kmo'er een of twee mensen hebt die een opleiding volgen die niets te zien heeft met je activiteiten en die, wanneer de opleiding is afgerond, naar een andere sector vertrekken.

Minister, het is misschien nog wat vroeg om te vragen naar een evaluatie van die hervorming. Wanneer gaat die gebeuren? Als er toch al een evaluatie zou zijn, wil ik graag weten wat de bevindingen zijn.

Tweede vraag, bent u zich bewust van de drie problemen bij kmo's die ik heb opgesomd? Zijn er alsnog mogelijkheden om dit bij te sturen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Vanwesenbeeck, ik ga ervan uit dat iedereen het erover eens is dat die problemen bestaan. We hebben daar echt wel actief rond gewerkt na het Guldensporenakkoord, zoals we dat zo graag noemen.

Het betaald educatief verlof wordt vandaag per schooljaar uitbetaald. Concreet betekent dit dat een opleiding die over meerdere schooljaren loopt, per schooljaar wordt uitbetaald en niet pas na het einde van de opleiding. Ik geef u wel gelijk dat zelfs met die filosofie ondernemingen soms echt lang moet wachten op hun middelen, soms tot zelfs anderhalf jaar na afloop van de opleiding. Dit heeft echter niets met de opleiding zelf te maken, maar met de regeling van de terugvorderingsprocedure voor werkgevers. Dat is zeker een probleem.

Ik ben me er dus van bewust dat dit een lange periode is voor een kmo om te overbruggen. In het kader van het Guldensporenakkoord heb ik me daarom geëngageerd om te onderzoeken hoe we deze termijn kunnen inkorten, zodat de financiële impact voor de ondernemingen in de tijd kan worden beperkt. We zoeken momenteel uit hoe we die termijn kunnen inkorten zodat dit verbetert.

Verder is het inderdaad – dat is het tweede probleem zoals u zegt – zo dat de werknemer gedurende een bepaalde periode afwezig is op het werk, en dat de werkgever hiervoor naar een oplossing moet zoeken. Dit gebeurt evenwel steeds in overleg tussen werkgever en werknemer, ook de keuze voor het betaald educatief verlof. Het lijkt mij het best dat dit altijd wordt bekeken tussen werkgever en werknemer inzake de interne planning. Hoe pakken we dat aan? Wanneer doen we dat het best? Ook aan werknemerskant is er gewoonlijk toch iets van flexibiliteit.

Het engagement van de werkgever is niet klein, daarom vind ik het belangrijk – en dat is in het Guldensporenakkoord ook uitdrukkelijk naar voren gebracht – dat het gaat over arbeidsmarktgerichte opleidingen, niet noodzakelijk naar een bedrijf gericht, maar zeker arbeidsmarktgericht. Die opleidingen moeten de competenties van de werknemer versterken.

Dit doet me denken aan een anekdote. Een werkgever en de HR-manager wisselden van gedachten. De werkgever – dat hebt u ook naar voren gebracht – zei: 'ik zal ze opleiden, en als ze goed opgeleid zijn, gaan ze naar een ander bedrijf'. De HR-manager zei daarop: 'stel dat we ze niet opleiden en dat ze allemaal blijven, dan zit u ook met een probleem'. Het is altijd een wisselwerking.

Laat ons ervan uitgaan dat het altijd zinvol is voor de werknemer om arbeidsmarktgerichte en competentieversterkende opleidingen te volgen, zowel voor zijn huidige werksituatie als met het oog op een toekomstige loopbaan. Maar ook voor de huidige werkgever is het zinvol als een gemotiveerde werknemer in overleg naar een opleiding gaat. Die werknemer besteedt daaraan een deel van zijn tijd,

ook buiten het educatief verlot. Hij lijdt misschien zelfs weddeverlies en moet cursussen betalen en dergelijke. Dat is een gemotiveerde werknemer, iemand die vooruit wil. Voor de werkgever is dat ook positief.

Ten slotte wil ik ook zoveel mogelijk inzetten op de digitalisering van de aanvragen, zodat we op de drie punten die u aanhaalt, tot oplossingen komen. De administratieve lasten en papieren rompslomp voor bedrijven moeten verminderen, ook dat stond in ons Guldensporenakkoord van 11 juli.

Momenteel lopen er nog een aantal besprekingen met de sociale partners over de verdere verfijning en operationalisering van het Guldensporenakkoord. Ik wil me voorlopig dus nog niet vastpinnen op een datum van inwerkingtreding. Dat is nooit eenvoudig. Idealiter zouden we stuk per stuk moeten kunnen uitwerken, alles in volgorde, maar dan krijgen de sociale partners het altijd wat moeilijk. Het ene deel is misschien iets wat de ene wou en het andere is iets wat de andere meer wou. De uitwerking moet parallel lopen. We moeten de tijd nemen om die uitrol te doen. Ik ga mij niet vastpinnen op een datum. Ik vind het vooral belangrijk dat we op korte termijn stappen vooruit blijven nemen, zodat de wetgeving verder kan worden uitgewerkt en het wetgevende proces kan starten zodra we overeenkomen met de sociale partners. Dan kunnen we afspraken maken om te starten, zus of zo. Die gesprekken lopen. Het sociaal overleg vraagt altijd wat tijd. Ik blijf het belangrijk vinden dat we het goede akkoord dat we hebben gesloten in uitvoering brengen samen met de sociale partners en zo maximaal mogelijk.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Minister, ik zou het zelf niet zo positief durven schetsen, maar u weet aan welke kant ik zit, in welke stoel. Eén aspect ligt vooral bij de sociale partners zeer gevoelig: vanaf het moment dat het educatief verlot wordt aangevraagd, is de werknemer beschermd. Ik denk dat heel veel werkgevers soms het gevoel hebben dat ze enkel en alleen nog 'ja' kunnen antwoorden op een aanvraag voor educatief verlot. Ik begrijp die gevoeligheid. We mogen niet naar een situatie gaan waarbij werkgevers per definitie altijd 'nee' gaan antwoorden. We moeten een soort tussenoplossing vinden.

Wat betreft de flexibiliteit en de planning, zegt u dat er altijd overleg moet zijn tussen werkgever en werknemer. Dat blijft moeilijk, want die cursussen liggen vast op bepaalde dagen, men kan niet afspreken op welke dagen dat het beste zou uitkomen. Dat is nog een gevoeligheid die ik u wou meegeven.

De voorzitter: Mevrouw Remen heeft het woord.

Grete Remen (N-VA): Voorzitter, minister, we moeten allemaal langer werken. Dat is de boodschap. Dat is broodnodig om onze sociale zekerheid en onze pensioenen betaalbaar te houden. Nogmaals, minister, het is een goedbedoeld instrument, temeer omdat die opleidingen ook moeten erkend zijn en arbeidsmarktgerelateerd.

Maar ik had liever gezien dat ze gerelateerd waren aan een huidig beroep, ook vanuit de kant van de werkgever, zoals de collega zegt. Men zegt dan ook vlug dat het de werkgever niets kost, maar hij moet wel de afwezige werknemer vervangen. De achterblijvende werknemers zijn soms ook wel de dupe van de afwezigheid.

Minister, zal deze maatregel ook onze werkzaamheidsgraad verhogen? Misschien is het nog te vroeg om daar iets over te kunnen zeggen. De OESO zegt dat onze werkzaamheid te laag is. In Vlaanderen doen wij het zeer goed, in tegenstelling tot de andere regio's. In Wallonië en Brussel is het echt moeilijk.

Ik zou ook graag verwijzen naar Zweden. Daar hecht men heel veel belang aan opleidingen. Dat voorbeeld volgen wij ook, maar daar bestaat dan ook geen brugpensioen en zijn er niet zoveel tijds kredieten en verloten zoals hier. Daar gaat de aandacht naar de jobinhoud. Daarom zou het belangrijk zijn dat de opleidingen

gerelateerd zijn aan een huidig beroep en minder aan loonvoorwaarden. Werk wordt daar veel positiever beschouwd. Hier wordt werk al eens beschouwd als niet leven. Misschien moeten we eens kijken naar Zweden en hoe ze het daar doen, zeker in het kader van de opleidingen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik begrijp dat je vanuit een kmo zegt dat de link vanuit het huidige beroep belangrijk is. Maar mag ik u een voorbeeld geven? Bij banken weet men dat men binnen een aantal jaar een aantal mensen te veel heeft. Als je dan niet zou mogen heroriënteren naar een totaal ander beroep, dan is dat verkeerd. Er is geen eenheidsworst. Dus, neen, ik ga zeker niet voorstellen dat dat gelinkt wordt, maar ik vind wel dat in een goede arbeidsrelatie tussen de werkgever en de werknemer, zeker in een kmo, dat samen moet worden besproken. De werkgever moet daar effectief voor open staan om iemand die vooruit wil in het leven, te ondersteunen. Zelf heb ik in een kleine kmo, ik bedoel Voka-VEV, ook mensen gekend die betaald educatief verlof kwamen vragen. Wij hebben daaromtrent goede afspraken gemaakt. Die persoon is – ik zeg maar wat – een jaar nadat de opleiding is gestopt, vertrokken. Ook daar kunnen we bekijken op welke manier dat kan. Als dat in goede dialoog verloopt, wat in een kmo weer veel gemakkelijker is, dan is dat wel een positief gegeven. Ik begrijp dat dat kan gebeuren vanuit een negatief gegeven, waarbij het belangrijkste is dat iemand zich wil beschermen en zo weinig mogelijk wil werken. Maar dan zit je sowieso al met een probleem in uw bedrijf met die werknemer, lijkt mij. Dat is een belangrijk aspect in dat geheel.

Ik vind die opleiding en dat betaald educatief verlof een positieve zaak. Heel het 11 juliakkoord brengt het geheel nu eindelijk eens gestructureerd in beeld. We hebben er jaren op gewerkt om samen met de sociale partners een vergelijk te vinden. Wij hebben die basis nu. Het komt er nu op aan om die zo snel mogelijk effectief uit te voeren, maar dat zal tijd vragen.

Wat betreft de werkzaamheidsgraad zou dat effectief een enorm effect moeten hebben. Het kan ervoor zorgen dat de mensen die vandaag hun competenties niet bijgeschaafd hebben en niet mee geëvolueerd zijn, nu wel geëvolueerd zullen zijn, niet alleen in hun eigen job. Het betaald educatief verlof maar ook het opleidingskrediet en de opleidingscheques, zijn de drie elementen die kunnen worden ingeschakeld om ervoor te zorgen dat zelfs heroriëntering mogelijk is, wat in een aantal beroepen ook echt nodig zal zijn. Ik denk dat we die werkzaamheid effectief naar boven kunnen brengen op lange termijn. Dat is een van de maatregelen in het totaalpakket.

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Dank u wel voor de toelichting en de reacties. Voor alle duidelijkheid: ik ben niet tegen educatief verlof. Als je dat macro-economisch of vanuit een helikopter bekijkt, is het goed dat we het niveau van onze werknemers naar boven trekken. Dat zie je zeker in het voorbeeld dat u geeft van de banken. Het is trouwens ook een punt van onze partij. Wij zijn voorstander van levenslang leren. Maar ik geef u toch graag een boodschap mee. Ik ben blij dat u zegt dat de terugbetaling misschien wel wat vlotter moet gaan, maar er zijn toch wel een aantal puntjes waar misschien nog aan kan worden gewerkt, waardoor heel het aanbod dat wij geven aan onze werknemers om blijvend te leren, minder belastend is voor onze bedrijven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de doorverwijzing van bedrijven en ondernemers naar het ondersteuningsaanbod inzake economie en innovatie – 342 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Het Vlaams regeerakkoord legt de nadruk op een kmo-gericht innovatiebeleid. Ik citeer even de volgende doelstelling: "We willen de achterstand op het vlak van innovatie bij kmo's aanpakken, hen meer begeleiden en een betere toegang geven tot het overheidsinstrumentarium. Zo zorgen we voor een grotere betrokkenheid van kmo's bij financiële innovatiesteun. Het ontketenen van het innovatiepotentieel in het brede kmo-weefsel biedt immers grote economische opportuniteiten."

Aan de basis van deze ambitie ligt de vaststelling dat heel wat kmo's onvoldoende het aanbod kennen van die innovatie en zelfs niet actief zijn in innovatie. We hebben natuurlijk een aantal klassieke activiteiten in de bedrijfswereld. Ik denk dat het innoverende aspect zich vooral bevindt in technologische bedrijven.

De Vlaamse overheid stelt op dit moment al een belangrijk ondersteuningsaanbod ter beschikking. Het gaat niet alleen om subsidies maar ook om initiatieven ter bevordering van kennisdiffusie, de provinciale innovatiecentra enzovoort. Wat is nu het probleem? Dat is dat veel bedrijven en ondernemers hun weg niet vinden naar dat aanbod. Ze zijn zelfs niet op de hoogte ervan.

Daarom is het ook belangrijk dat onze bedrijven en kmo's goed geïnformeerd worden over die bestaande ondersteuningsmaatregelen. Daarbij is een belangrijke rol weggelegd voor hun externe adviseurs. Dat zijn dan dikwijls de cijferberoepen: de boekhouders, de fiscaal adviseurs, de banken en zo verder. Zij zijn immers vaak ook de vertrouwenspersonen van de ondernemers in kwestie.

Minister, in antwoord op een schriftelijke vraag verwees u eind 2016 naar werkafspraken die werden gemaakt met de cijferberoepen om hun rol als adviseur van de ondernemers te versterken. De bedoeling is onder andere om de overheidsmaatregelen goed bekend te maken bij de cijferberoepen, zodat zij hun kennis kunnen doorgeven aan de ondernemer in kwestie. U gaf ook aan dat er middelen werden uitgetrokken om die samenwerking met de cijferberoepen voort te zetten en uit te breiden. Hoe evalueert u die samenwerking? Hoe verloopt die? Kunt u al resultaten voorleggen? Op welke wijze kan de doorverwijzingsrol van de cijferberoepen nog verder versterkt worden?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega Vanwesenbeeck, ik kan u zeggen dat de samenwerking met de cijferberoepen is geconcretiseerd in het project 'Connect 2.0'. Daarin participeren op dit moment de Federatie van de Vrije Beroepen en de beroepsinstituten van de erkende boekhouders, de bedrijfsrevisoren en de accountants. Het project is gestart op 1 januari van dit jaar. De afgelopen maanden zijn er een hoop webseminaries georganiseerd, bijvoorbeeld over de wijziging van de subsidieregeling, over de steun voor internationaal ondernemen, over mogelijke innovatiesteun in Vlaanderen, maar ook over de financieringsmogelijkheden voor ondernemers. De infosessies zijn ook georganiseerd met betrekking tot de versoepeling van de toegangsvoorwaarden tot ondernemerschap, wat ook een belangrijk element is. De accountants moeten ook goed op de hoogte zijn van de regelgeving voor wie wil starten. Er zijn ook coachingssessies georganiseerd met

betrekking tot innovatieve disrupties en de netwerken en dienstverlening die het Agentschap Innoveren en Ondernemen (VLAIO) ter beschikking heeft om ondernemers te begeleiden in die transitie.

De voorziene looptijd van het project is tot eind 2018. De samenwerking verloopt vlot. Initiatieven worden samen met de beroepsinstituten besproken. Goed nieuws is dat de laatste maanden ook de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat en de Beroepsvereniging van de Advocaten en Juristen tot die stuurgroep van het project zijn toegetreden. Ook die kunnen dus mee van die dienstverlening en die wisselwerking genieten. De stuurgroep bekijkt om de vier maanden hoe de projecten lopen en wat er moet en kan worden bijgestuurd. Eind 2018 moeten we het project evalueren en bekijken hoe de doorverwijzingsrol van de cijferberoepen mogelijk nog verder kan worden versterkt.

In de schriftelijke versie van uw vraag vroeg u ook naar de samenwerking met de banken. Ik zal dat ineens meenemen in mijn antwoord. De informatie over overheidsmaatregelen via de bank tot bij de ondernemer krijgen, is ook een belangrijke zaak. We hebben dat besproken in het high-leveloverleg. Een resultaat is dat normaal gesproken een snellere doorverwijzing nu ook moet kunnen gebeuren. Een tweede doelstelling die wij met die betere samenwerking met de banken hadden, is om door een gericht relatiebeheer met de banken inzicht te krijgen in de moeilijkheden die de banken ervaren om bedrijven te financieren, of via die antennefunctie informatie te krijgen voor mogelijke beleidsacties. Binnen het Agentschap Innoveren en Ondernemen hebben we een relatiebeheerder aangeduid voor BNP Paribas, KBC, ING, Belfius, Bank van Breda en Crelan. De bedoeling is om op periodieke tijdstippen overleg te hebben, bijvoorbeeld om de zes maanden, tussen de relatiebeheerder en de bank, om te kijken welke gemeenschappelijke acties mogelijk en nuttig zijn. De met de banken afgesproken samenwerkingen of acties verschillen per bank. Dat is ook logisch. Zelfs het cliënteel van bijvoorbeeld Bank van Breda of Crelan is anders dan van de andere banken.

Ik geef enkele voorbeelden van afgesproken acties op dit moment. De bank krijgt een overzicht van concrete contactpersonen binnen de front office van VLAIO. Dat zijn dus rechtstreekse contactpunten. Er is deelname aan events die de bank gericht op ondernemers organiseert. Er zijn zaken die de bank organiseert voor de ondernemingen. Daar kan die persoon van het agentschap dan ook aanwezig zijn, waardoor je binnen de netwerkvorming iemand hebt die je informatie kan geven. Er worden opleidingen georganiseerd voor gespecialiseerde teams binnen de bank over het overheidsaanbod. Er wordt info bezorgd die kan worden opgenomen in interne tools van de bank, bijvoorbeeld een selectie van de belangrijkste subsidie-maatregelen. Dat zijn allemaal kleine voorbeelden van waarmee we bezig zijn.

Uit de contactmomenten blijkt in elk geval al dat de banken goed vertrouwd zijn met onze subsidiedatabank en met de instrumenten van PMV (ParticipatieMaatschappij Vlaanderen). PMV zit mee in het high-leveloverleg. Die wisselwerking zit echt al goed. De sfeer is ook heel positief te noemen. Het is nu kwestie van voort te bouwen op wat we al bereikt hebben.

U weet dat wij de filosofie bij PMV al hebben gewijzigd. Vroeger werd er gezegd: we hebben het TINA-fonds (Transformatie, Innovatie en Acceleratie), we hebben dit, we hebben dat en zo verder. Nu is het: wat is uw verhaal, wat is uw team, en hoe kunnen wij daarbij helpen? Diezelfde filosofie wil ik naar voren brengen bij de andere innovatie-instrumenten binnen het Agentschap Innoveren en Ondernemen. U zult dat ook gezien hebben in mijn beleidsbrieven. Dat is een van mijn actiepunten voor dit jaar. De kmo-portefeuille en de clusters hebben we al gedaan, maar ook dat laatste segment willen we doen. We willen die filosofie omdraaien en ons agentschap meer klantgericht laten denken ten aanzien van de bedrijven.

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Nu, het hogere werk is volgens mij nog altijd een vereenvoudiging. Maar als dat nog te lang duurt, denk ik dat we alleen op deze manier kunnen werken.

Mijn bijkomende vraag was eigenlijk: vindt u dat er nog bijkomende acties nodig zijn om al die overheidsmaatregelen rond innovatie beter bekend te maken? Maar eigenlijk hebt u die ook al beantwoord, waarvoor dank.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Daniëlle Vanwesenbeeck aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de Week van de Bedrijfsoverdracht – 343 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): In de laatste week voor de herfstvakantie, dit jaar dus van 23 tot en met 27 oktober, vond de Week van de Bedrijfsoverdracht plaats. Uit de beschikbare cijfers blijkt de noodzaak van een dergelijke week, want zo'n 54.000 Vlaamse kmo's hebben een bedrijfsleider van 55 jaar en ouder. Samen stellen deze bedrijven 297.000 mensen te werk. Het belang om die bedrijven continuïteit te kunnen garanderen, is dus zeer, zeer groot.

Uit een enquête van het Agentschap Innoveren en Ondernemen (VLAIO) blijkt dat een op drie ondernemers in Vlaanderen eraan denkt om zijn of haar bedrijf over te laten. Iets meer dan de helft ziet dat binnen de vijf jaar gebeuren. Toen men die ondernemers vroeg aan wie ze het liefst hun bedrijf zouden overlaten, antwoordde de helft dat ze dat aan hun kinderen willen overlaten. 21 procent denkt dat dat ook zal gebeuren, 40 procent van de ondernemers wil zelf een bedrijf overnemen. 21 procent gaat dus misschien naar de families en er is ook een potentieel van bedrijven die zelf willen overnemen. Het belangrijkste argument dat andere ondernemers een bedrijf willen kopen, is dat ze niet een eigen zaak van nul moeten beginnen, omdat dat toch wel zeer, zeer arbeidsintensief is en heel veel energie vraagt.

In de Week van de Bedrijfsoverdracht is er dit jaar ook specifiek aandacht voor starten door overname. Uit cijfergegevens van de Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO) blijkt dat vooral de kleine ondernemingen hiermee worden geconfronteerd. We spreken dan specifiek over bedrijven met een transactiewaarde van onder de 500.000 euro.

Om die redenen omvat de Week van de Bedrijfsoverdracht verschillende activiteiten verspreid over de provincies. Het heeft ook wel wat media-aandacht gekregen. Er worden vooral workshops en adviesgesprekken georganiseerd met een financiële en juridische invalshoek voor ondernemers die met vragen zitten rond bedrijfsoverdrachten. Daarom moeten we kijken voor maatregelen, zodat ondernemers zich daar tijdig bewust van worden. Want zo'n voorbereiding op een bedrijfsoverdracht kan toch gemakkelijk een jaar of drie duren.

Minister, welke mogelijkheden ziet u nog om specifiek kleine kmo's te ondersteunen inzake de bedrijfsoverdracht zelf?

Blijkt u tevreden terug op de Week van de Bedrijfsoverdracht? Worden er bijvoorbeeld bepaalde key performance indicatoren (KPI's) gebruikt om de impact van zo'n week te evalueren of om bij te sturen?

Welke ondersteuning zou er precies kunnen worden geboden vanuit de overheid om de bedrijfsvoerder te sensibiliseren op tijd werk te maken van bedrijfsoverdracht?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Vanwesenbeeck, de kleine ondernemers hebben voornamelijk steun nodig op drie vlakken. Ten eerste dienen zij zich bewust te zijn van het belang van tijdig die voorbereiding van de bedrijfsoverdracht te doen. Ten tweede hebben zij dikwijls te weinig zicht op de emotionele, financiële, juridische en fiscale aspecten van bedrijfsoverdracht – en ik wil duidelijk zeggen dat die emotionele aspecten niet moeten worden onderschat –, onder meer omdat zij vaak nooit eerder met overnames geconfronteerd zijn. Het zijn niet die bedrijven die al eens een overname hebben gedaan die hier aan bod komen. Het gaat vaak over het eigen bedrijf en het blijft daarbinnen.

Ten derde weten velen niet bij wie ze terechtkunnen voor informatie en advies. Hun vertrouwenspersonen – die u daarnet ook vernoemde –, zoals de boekhouder en de accountant, zijn vaak terughoudend om daarin een actieve rol op te nemen.

Dat zijn de punten waar ik in de Week van de Bedrijfsoverdracht op werk. Ten eerste, op het vlak van bewustmaking: 90 procent van de ongeveer 30.000 brieven die ik verstuur – ik stuur een brief naar 30.000 kleine ondernemingen waarvan we weten hoe ervaren de bedrijfsleider is – is gericht aan ondernemers met een micro-onderneming. De omkaderende mediacampagne richt zich tot een breed publiek van overnemers, overdragers en hun omgeving. Maar die brieven, die dan toch direct echt persoonlijk worden, lijken mij de beste sensibilisering naar 30.000 ondernemingen, waarvan 90 procent micro-ondernemingen.

Ten tweede is er de informatieverstrekking. Tijdens de Week van de Bedrijfsoverdracht organiseren verschillende dienstverleners infosessies, webinars en een-op-een-adviesgesprekken. Het startevent zelf, georganiseerd door mijn agentschap, is specifiek bedoeld voor micro-ondernemingen. Het infopakket dat men gratis kan aanvragen, bevat een werkdocument op maat van vooral kleine ondernemingen.

Ten derde is er het advies. Vanuit de overheidsopdracht 'dienstverlening aan ondernemingen', wat we nogal eens de mastercall noemen, plannen UNIZO, Boost2Success en Voka verschillende begeleidingsvormen om de overdracht te begeleiden.

Ik vind dat nog steeds het beste. Ze voelen zich beter op hun gemak als ze bij hun eigen werkgeversorganisatie terechtkunnen voor informatie. Na de master call zijn elf dienstverleners aangesteld. Praktisch allemaal beschikken ze over een begeleidingsaanbod voor starters en groeiers die willen overnemen. Het gaat dus ook om de mensen die willen overnemen. Ook zij kunnen in het licht van die verschillende overheidsopdrachten aan bod komen. De kmo-portefeuille stelt ons verder in staat de kmo's te subsidiëren als ze adviesvragen stellen om een overdrachtsplan op te stellen of als ze vragen stellen over deelaspecten van een overname of een overdracht.

De evaluatie gebeurt effectief op basis van kritieke prestatie-indicatoren (kpi's). Indien nodig, sturen we op basis daarvan bij. De kpi's voor het event van dit jaar zal ik pas eind november 2017 ontvangen. Dat is logisch. Het is onze bewuste keuze met vele en diverse partners samen te werken. We krijgen die data van hen niet onmiddellijk na afloop. Om die reden kan ik dat pas dan meedelen.

Volgens mij werkt de huidige aanpak. Een goed bewijs is dat het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ook zijn gestart met hun eigen Week van de Bedrijfsoverdracht zoals wij die hebben georganiseerd. Ik blijf dan ook inzetten op bewustmaking, informatie en begeleiding.

In het verleden, in mijn vorige job als minister van Financiën en Begroting, heb ik een flankerend fiscaal kader opgesteld dat aanmoedigt om te schenken. In een familiebedrijf is dat gratis, maar er bestaan wel successierechten. Dat is een bijkomend element dat mensen er effectief toe aanzet tijdig over de overdracht na te denken.

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Ik verwijs even naar het platform www.overnamemarkt.be, want dit is natuurlijk ook een business op zich. Er zijn begeleiders of adviseurs die bedrijfsoverdrachten begeleiden. Uit de cijfers blijkt dat die overnamebegeleiders meestal een mooie commissie krijgen als het bedrijf wordt verkocht. Ze hebben echter totaal geen interesse in bedrijven met een waarde van minder dan 500.000 euro. Op zich is dat in zekere zin logisch. Hun commissie is dan gewoon veel kleiner.

Mijn vraag is of we op dat vlak geen sturend beleid moeten voeren. We moeten ervoor zorgen dat de private markt aandacht aan dergelijke bedrijven schenkt. We kunnen het niet allemaal aan onze middenveldorganisaties overlaten. Ze mogen die bedrijven niet zo maar links laten liggen.

De voorzitter: Mevrouw Remen heeft het woord.

Grete Remen (N-VA): Minister, we hebben het al vaak over de overdracht van bedrijven gehad. U hebt hier veel aandacht voor en u hebt goede initiatieven genomen. Wat ik goed vind, is dat vorig jaar en dit jaar veel aandacht is geschonken aan kleinhandelszaken en microbedrijven.

Aangezien ik in het buitenland was, ben ik zelf niet naar die workshops geweest, maar ik heb me wel bevraagd: blijkbaar is de overdracht van microbedrijven daar aan leegstandsonderzoek gekoppeld. Ik vind dat zeer positief. We zitten nog steeds met een te hoge leegstand in onze kernen. Uit een onderzoek van het Agentschap Innoveren en Ondernemen (VLAIO) blijkt dat een vierde van de leegstaande panden in de kernwinkelgebieden aan gepensioneerde handelaars te wijten is. Ik vind het positief dat hieraan tijdens de Week van de Bedrijfsoverdracht bijkomende aandacht is gegeven.

Minister, misschien kunt u de studie die de overname van bedrijven en detailhandel in Vlaanderen opvolgt nog wat bekender maken. Die studie is bekendgemaakt, maar vooral met het oog op de microbedrijven zou het goed zijn dit punt nog wat bekender te maken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Van Wesenbeeck, volgens mij moet ik niet meteen rechtstreeks het platform www.overnamemarkt.be subsidiëren. De bedrijven kunnen subsidies krijgen uit de kmo-portefeuille. Ze moeten zelfs geen dossier indienen. Ze kunnen ondersteuning krijgen indien ze naar het platform www.overnamemarkt.be zouden gaan. Dat is de beste weg. We subsidiëren de kmo of de micro-onderneming om externe hulp in te roepen. Dit lijkt me beter dan het aanbod te stimuleren: ik stimuleer liever de vraag. Ik denk dat we met betrekking tot dit punt op dezelfde lijn zitten.

Het belangrijkste is dat de ondernemers bij de overheid en de werkgeversorganisaties terecht kunnen. Zij kunnen verwijzen naar wie hun echte dienstverlening kan aanbieden. Dit geldt zowel voor de overheid als voor de werkgeversorganisaties. Die stap is voor mij belangrijk. Ik ben dan ook zeer blij dat de werkgeversorganisaties zich hiervoor actief hebben ingezet. Het is vaak een lagere drempel om de stap te zetten.

Mevrouw Remen, wat de leegstand betreft, ben ik het er helemaal mee eens dat dit een goed initiatief is. Ik heb er geen probleem mee de studie bekend te maken. Ik ben er zeker van dat mijn agentschap de studie kent. Waar dat nuttig en zinvol is, zullen we dit in de promotie opnemen.

De voorzitter: Mevrouw Vanwesenbeeck heeft het woord.

Daniëlle Vanwesenbeeck (Open Vld): Minister, wat me vooral positief stemt, is dat uw kabinet en uzelf het belang van de bedrijfsoverdrachten erkennen. Het gaat ten slotte om 297.000 arbeidsplaatsen. Indien er iets zou misgaan, vallen dat niet zo maar te vervangen. Als ik het goed heb begrepen, zullen de kpi's eind november 2017 gekend zijn. Daar zal dan zeker nog een vraag om uitleg over volgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Peter Van Rompuy aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de federale maatregel om tot 500 euro per maand onbelast bij te laten verdienen – 327 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, en aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over onbelast bijklussen – 330 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

Peter Van Rompuy (CD&V): Minister, in het kader van de Relancewet keurde de Federale Regering een maatregel goed waarbij werknemers die minstens vier vijfde werken en gepensioneerd tot 500 euro per maand – ik denk dat het ondertussen soms zelfs tot 1000 euro per maand is – en 6000 euro per jaar onbelast kunnen bijverdienen. De maatregel wordt ingevoerd op 1 januari 2018, en het betreft een limitatieve lijst van activiteiten in het verenigingsleven maar ook in de deeleconomie.

Minister, zal de Vlaamse Regering hierover een advies uitbrengen? Of zal de Vlaamse Regering gevraagd worden om een advies uit te brengen? Zo ja, welke richting zal dat advies uitgaan? Wat denkt u dat de impact zal zijn van deze maatregel op de gereguleerde en gediplomeerde tewerkstelling in Vlaanderen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, het feit dat deze vraag om uitleg aan de ministers Muyters en Gatz in uw commissie wordt geagendeerd en niet in de mijne, van Cultuur en Sport, zegt alles over de visie van de samenleving op mensen die trainer zijn in een sportclub of mensen die dirigent zijn van een koor of een harmonie. Zelfs de diensten van het Vlaams Parlement leiden de vraag naar economie toe in plaats van naar de vrijetijdssectoren. Dat is geen waardeoordeel, maar een vaststelling.

Minister, we zijn het op veel punten niet eens, maar wel over het feit dat u al lang het idee verdedigt dat semi-agonale arbeid in de samenleving – die zich dus voor de helft in de arbeidsmarkt situeert – een positie krijgt die waardevol is, erkend is en niet meer in de grijze zone zit van zwartwerk of vrijwilligerswerk die toch wordt betaald. Het is goed dat er een helder statuut komt voor de vele mensen die zich voor weinig centen heel hard inzetten, veel meer dan dat ze bij wijze van spreken na hun uren zouden gaan schilderen bij de bureaus. Het is goed dat ze

geen aangeschoten wild meer zijn van allerlei overheidsorganisaties omdat ze een verdachte activiteit uitoefenen tegen, bij wijze van spreken, 2 euro per uur.

Het is goed dat er voor de vrijetijdssectoren een oplossing komt, zeker voor mensen die fulltime werken en na hun uren nog een koor dirigeren en daarvoor jaarlijks 1000 euro krijgen of voor de clubtrainer die de miniemen van KV Kortrijk traint – en daar is heel veel werk te doen – en daarvoor jaarlijks 3000 euro krijgt. Daarover gaat het, over deze doelgroep. Ik wil me in deze discussie ook beperken tot deze doelgroep, want er is natuurlijk wel een raakvlak met Economie als het gaat over kinderopvang of dienstverlenende taken in het kader van zorg. Daar wil ik het niet over hebben.

Ik ben mee vragende partij om voor de vrijetijdssector een oplossing te hebben. Ik heb echter de twee lijsten gezien die door de federale overheid na het Zomerakkoord zijn verspreid. Een lijst gaat over de sectoren waarover mijn vraag vooral gaat, en dan is er een lijst over de zorgsectoren. Wat me in eerste instantie opvalt, is dat diegenen die de pen hebben gehouden voor het eerste lijstje, ons lijstje, er niet veel kaas van hebben gegeten. De wijze waarop ze het omschrijven, is niet oké. We kunnen daar wel eens om glimlachen, maar tegelijkertijd moeten we wel heel goed opletten. Als we effectief die doelgroep die we voor ogen hebben in de vrijetijdssfeer willen benaderen, dan moet dat heel helder en duidelijk zijn. Het gaat niet om een vorm van semiprofessionele sportbeoefening.

Minister, heeft de Federale Regering u geconsulteerd in functie van het opstellen van de limitatieve lijst? Zo niet, hebt u zelf al eens gebeld naar de overkant? Wilt u zelf initiatief nemen? Vindt u de lijst correct en compleet? Zo niet, zult u verfijning of aanvulling suggereren bij de federale overheid? Het is een belangrijke doorbraak in de samenleving. Ik doe geen uitspraak over andere sectoren van zorg bijvoorbeeld. Dat is delicaat en ik ken er te weinig van. Ik beperk me tot mijn sector.

De voorzitter: Mijnheer Caron, het is niet omdat de maatschappij op een bepaalde manier kijkt naar die bijverdiensten dat uw vraag hier wordt behandeld. De reden waarom uw vraag in deze commissie geagendeerd staat, is omdat de heer Van Rompuy u voor was en eerst een vraag heeft gesteld. Vermits uw vraag daaraan kon worden gekoppeld, is het op deze manier gegaan. Mijn raad aan u is om de volgende keer wat sneller te zijn.

Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik vind het ook ongelooflijk plezierig om de heer Caron ook eens in deze commissie te hebben. Dat is een bijkomend voordeel.

Zoals de heer Caron zei, is deze nieuwe wetgeving mee ontstaan vanuit ons voorstel met betrekking tot semi-agorale arbeid. Omdat niemand precies wist wat we daarmee wilden zeggen, hebben we dat het vrijetijdswerk voor de sportbegeleider genoemd. Ik heb daar meer dan drie jaar aan gewerkt. We hebben uiteindelijk een visienota binnen de Vlaamse Regering goedgekeurd op 24 februari 2017. Hierin werd ik gemandateerd om dit voorstel, gebaseerd op twee studies van de VUB, voor te leggen aan de Federale Regering en in overleg te gaan met de bevoegde ministers.

Het antwoord op de vraag of ik zelf initiatief heb genomen, is dus 'ja'. Voor de zomer zijn er dan ook een aantal contactmomenten geweest met het federale niveau, in maart, in april, in juni, om het voorstel voor sport – niet vrije tijd – voor te stellen en te bespreken. Uit deze overlegmomenten kwam naar voren dat de Federale Regering dit concept wou uitbreiden naar andere sectoren naast sport, en naar burger-tot-burgerdiensten. Vanuit mijn bevoegdheid voor sport heb ik gevraagd dat de lijst voor de sportsector integraal zou worden overgenomen, hetgeen ook gebeurd is. Voor sport hadden we dus een heel goed voorstel, wat

dus ook is overgenomen. Voor de overige functies in de lijst voor verenigingswerk, die onder andere deelsectoren van de non-profit vallen, werd informeel teruggekoppeld met mijn collega's. U hebt de vraag ook aan collega Gatz gesteld.

Op de totstandkoming van de lijst van burger-tot-burgerdiensten heb ik minder zicht. Ik heb hierbij wel steeds gepleit voor de bescherming van het vrijwilligerswerk en de reguliere arbeid. Wat niet mag gebeuren, is dat het vrijetijdswerk in de plaats gaat komen van het vrijwilligerswerk. Het vrijwilligerswerk is iets anders. Het mag ook niet in de plaats van reguliere arbeid komen. Binnen sport hebben we dat goed afgebakend en is er veel studie gebeurd om na te gaan hoe we dit moeten begrenzen, waarvoor het moet worden toegelaten en niet moet worden toegelaten. Zoals collega Caron zei, is de filosofie niet de semiprofessionele voetballer.

Zoals ik al zei, heb ik zelf veel aandacht besteed aan de principes. Ik vind het alvast positief dat er een duidelijke afbakening is gebeurd op basis van een aantal specifieke functies. Een duidelijke toelichting zal wel moeten gebeuren om mogelijke misinterpretatie te vermijden.

Ik ga er verder ook van uit dat de federale collega's de impact op de gereguleerde en gediplomeerde beroepen onderzocht hebben. Ik heb de studie niet gekregen. De lijst zal nog verder ter advies voorgelegd worden aan instanties zoals de Nationale Arbeidsraad, de Hoge Raad voor Vrijwilligers, de Raad van State en het Algemeen Beheerscomité voor het sociaal statuut der zelfstandigen. Dat is goed, en ik denk dat er nog belangrijke elementen naar voren kunnen komen. Ik zal dit zeker mee opvolgen. Alle adviezen zijn openbaar.

Verder is er door de federale collega's ook uitdrukkelijk een evaluatie gepland, waar we vanuit Vlaanderen graag uiteraard met plezier aan zullen deelnemen indien de vraag komt en waarbij ook signalen vanuit de betrokken sectoren meegenomen zullen worden. Heeft het bijvoorbeeld geholpen in sport? Voldoet het – want er is een heel grote vraag geweest, ik denk dat collega Caron dit zeker kan onderschrijven vanuit de sportwereld – om een statuut tussen het vrijwilligersstatuut en een arbeidscontract te hebben? Ik denk dat het hiermee eindelijk wordt geboden.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

Peter Van Rompuy (CD&V): Collega Caron, ik wil me verontschuldigen dat ik u te snel af ben geweest. Ik zal de volgende keer proberen wat trager te zijn.

Onze vragen zijn compleet verschillend. De mijne gaat over het aspect van de gereguleerde en gediplomeerde beroepen. Waarom stel ik de vraag? Omdat er wel degelijk het risico is dat er een ongelijk speelveld ontstaat tussen professionele actoren en de nieuwe actoren die op de markt zullen komen. Het is van belang, zowel voor het lokaal kmo-weefsel, als voor de bescherming van de consument en van de nieuwe producent, wie het ook mag wezen. We moeten ervoor zorgen dat dit gebeurt met een gelijk speelveld.

Het is in het belang van de drie actoren die ik heb genoemd: de lokale kmo's, de mensen die diensten zullen bestellen, maar ook de mensen die ze zullen uitvoeren. Ik geef een aantal praktische voorbeelden. Het gaat in het bijzonder om klussen in en rond het huis. Als iemand elektriciteit komt aanleggen, is het in ieders belang dat dit op een gepaste manier gebeurt, volgens het reglementair kader en door mensen die kennis van zaken hebben. Hetzelfde voor het neerhalen van een boom in de tuin. Het zijn zaken die ook raken aan de Vlaamse bevoegdheden.

Minister, ik ben blij dat u melding maakt van het feit dat u dit ook belangrijke aspecten vindt, dat u vindt dat dit in de toelichting bij het decreet moet worden opgenomen, dat u erop rekent – maar daar ben ik nog niet zo heel zeker van – dat er rekening is gehouden met de gereguleerde en gediplomeerde beroepen. Ik

denk dat dit eens grondig moet worden nagegaan. U spreekt ook over een evaluatie. Mijn vraag is of het niet mogelijk zou zijn dat er vanuit de Vlaamse Regering – en ik sluit niet uit dat ook de andere deelstaatregeringen dit zullen doen – naar aanleiding van dit federale wetsvoorstel, ten minste in een advies het signaal en de boodschap wordt gegeven dat het voor ons een bezorgdheid is, namelijk dat het niet interfereert met de werking van de reguliere arbeid en dat een gelijk speelveld voldoende moet kunnen worden gegarandeerd. Dit is mijn vraag en oproep aan u, minister, om na te gaan of er vanuit de Vlaamse Regering werk van kan worden gemaakt in deze toch wel heel impactvolle hervorming.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): De heer van Rompuy heeft helemaal gelijk, want zijn vraag behelst een ander belangrijk facet dan dat wat ik hier aan de orde heb gebracht. Het gaat niet over wat u noemt 'gereguleerde en gediplomeerde beroepen in het vrijetijdswerk'. Het gaat dus ook niet over een nieuwe markt, waar plotseling allerlei nieuwe spelers op komen. Het gaat eigenlijk over een regularisatie van een werkelijk bestaande praktijk in de samenleving. Misschien komt daar wel wat groei in, van zaken die we niet wisten, maar die wel gebeurden. Laten we dat eerlijk zeggen zoals het is. Het is dus een andere dimensie. Tegelijk wil ik benadrukken, zoals de minister ook zei, dat er het niveau van het vrijwilligerswerk is, de meest gekwalificeerde vorm van vrijetijdsarbeid, en het niveau van de reguliere arbeid. Daartussen zit een categorie die complementair is met die beide niveaus. Een tijdje geleden nam ik deel aan debatten in het kader van de Week van de Vrijwilliger, en daar werd door de vrijetijdssectoren geschreeuwd om een oplossing daarvoor.

Ik zal alle adviezen met belangstelling blijven volgen. Er zijn opportuniteiten voor de vrijetijdssector: cultuurverenigingen, sportclubs enzovoort en er komen geen nieuwe actoren op de markt. Het is een manier om erkenning en waardering te bieden aan mensen die zich voor weinig geld inzetten voor al die verenigingen en clubs.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Ik wil graag twee bedenkingen maken bij deze heel interessante discussie. In de culturele sector is ze zeventien jaar geleden gevoerd, toen er nagedacht werd over het kunstenaarsstatuut. Om rechtszekerheid te geven aan artiesten die optreden in een club en die daarvoor betaald worden, maar die geen professionele kunstenaars zijn en ook geen klassieke hobbyisten, werd toen de kleine-vergoedingsregeling uitgewerkt. Ze konden maximaal 2500 euro per jaar verdienen, met een maximum van 125 euro per keer. Dat werd afgebakend met een kunstenaarskaart en een arsenaal van controle. Op zich bood dat rechtszekerheid, maar er werd vastgesteld dat de gesubsidieerde instellingen daar ook gebruik begonnen van te maken. Die instellingen krijgen subsidies om dirigenten en klassiek geschoolde muzikanten tewerk te stellen binnen een structureel orkest. En toch maakten ze gebruik van die kleine-vergoedingsregeling. Het gebeurt dus systematisch, en ik wil daarvoor waarschuwen. We moeten opletten dat dit geen impact heeft op de reguliere tewerkstelling. Zeker in de non-profitsector heeft de Vlaamse overheid zicht op al die instellingen die in de welzijnssector, de culturele sector en de sportsector gesubsidieerd worden om mensen professioneel aan te werven. Die mogen niet, om hun subsidie te optimaliseren, uitwijken naar dit mechanisme.

Dan kon ik tot mijn tweede bedenking. Werkzoekenden zouden dit, binnen de cumulatieve regeling ook kunnen doen. Dat kan via de RVA-wetgeving en ze moeten zich daarvoor aanmelden. Hoe zal de VDAB daarmee omgaan? Zullen ze dat stimuleren of ontmoedigen?

De voorzitter: Mevrouw Talpe heeft het woord.

Emmily Talpe (Open Vld): Ook wij steunen deze innoverende maatregel, die mensen de vrijheid geeft om nuttig werk te doen dat ze graag doen, bovenop hun formele, minstens vier vijfde, job. Omdat het een nieuw gegeven is op de arbeidsmarkt brengt het wat onzekerheid met zich mee. Heel wat mensen zien daar opportuniteiten in, maar er zijn ook al waarschuwingen de wereld ingestuurd. Een van die neveneffecten zou kunnen zijn dat laagverdieners zouden kiezen voor een vier vijfde job en dit zouden aanvullen met het bijklussen. Dit geldt ook voor laaggeschoolde werklozen die nog op zoek zijn naar een job. Hoe zal de VDAB daarmee omgaan, bijvoorbeeld als een werkloze zou vragen naar een vier vijfde job om dit te kunnen combineren met een bijklus? Verwacht u dat dit een invloed zal hebben bij het afbakenen van de takenlijst voor het wijkwerk, die nog door de raad van bestuur van VDAB moet worden goedgekeurd?

De voorzitter: Mevrouw Remen heeft het woord.

Grete Remen (N-VA): Er is een afgebakende lijst van activiteiten die onder die onbelaste regeling vallen, namelijk een lijst van verenigingswerk en een lijst van burgerdiensten. Er is evenwel nog een schemerzone, zoals de heer Van Rompuy zegt, bijvoorbeeld van onderhoudswerken aan woningen of kinderopvang, hulp bij IT-problemen en personentransport. Bij die activiteiten komt men wel heel dicht in de buurt van het bedrijfsleven. Kunt u deze bezorgdheid misschien meegeven in uw advies?

Voka heeft een paar weken geleden nog een interessant voorstel gelanceerd om een tussenstatuut in het leven te roepen tussen dat van werknemers en zelfstandigen. Werkgevers willen vlotter kunnen inspelen op de vraag naar flexibiliteit op de arbeidsmarkt. Onze arbeidsmarkt is heel rigide en er zijn maatregelen waarmee we aan die vraag willen tegemoetkomen, maar Voka stelt nu voor om al die uitzonderingen in één statuut onder te brengen. Het verschil tussen zelfstandigen en werknemers wordt daardoor kleiner en misschien is het beter om een derde weg te creëren tussen het zelfstandig statuut en het werknemersstatuut, zodat tegelijk voorzien wordt in voldoende sociale bescherming voor die mensen en meer autonomie en flexibiliteit. Minister, wat is uw opinie over dit voorstel van Voka?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Uw bijkomende vragen zijn boeiend. Bij de meeste daarvan kan ik eenvoudig stellen dat de lijst federaal wordt opgemaakt. Twee elementen zijn heel belangrijk: we moeten erover waken dat er geen verdringing is van het vrijwilligerswerk en ook niet van de reguliere arbeid. Dat zat vervat in de vraag van de heer Caron enerzijds en van de heer Van Rompuy anderzijds.

Daarom heb ik zelf gezegd dat ik wil wachten op de adviezen die er komen. Ik veronderstel dat het advies vanuit vrijwilligers nog elementen naar voren zal brengen alsook het advies van de NAR. Ik wacht die adviezen af om verder te zien.

Mijn standpunt is heel duidelijk geformuleerd in de visie die is goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Wij hebben ervoor gezorgd dat het noch het ene noch het andere beïnvloedt. Wij hebben onder meer gezegd dat het niet voor werklozen kon, dat men een vier vijfde job moest hebben en dat het niet bij dezelfde organisatie kon zijn als waar men al een andere werkgelegenheid heeft en dergelijke meer. Het was beperkt tot vzw's binnen werk, maar het heeft jaren geduurd voor we alles rond hadden en voor we een duidelijke afbakening hadden. Ik veronderstel dat opmerkingen vanuit de adviesraden als gevolg zullen hebben dat daar op federaal niveau nog over zal worden gediscussieerd. En dan is de vraag of we formeel of informeel het meest gewicht kunnen hebben om waar nodig, op basis van bijvoorbeeld die adviezen, verder bij te sturen.

Mevrouw Kherbache, ik ken de culturele sector niet zo goed als u, maar met het voorstel dat we hadden voor Sport zorgen we ervoor dat dit niet werd ingeteerd.

Het werk dat we hebben gedaan, moet ook op andere vlakken gebeuren om ervoor te zorgen dat die twee aspecten worden gevrijwaard. Dat is ook de bezorgdheid van de heer Van Rompuy.

Wat de werkzoekenden betreft, wil ik zien hoe men daar specifiek verder mee gaat. Wat het vrijwilligersaspect betreft, heeft VDAB daar vandaag niets in te zeggen. Dat is een van mijn frustraties. Ik zou willen dat ook het vrijwilligerswerk zou kunnen passen in de weg naar werk die met VDAB wordt afgesproken. Vandaag is dat niet het geval: het is de RVA, en niet VDAB, die beslist of vrijwilligerswerk al dan niet kan. Ik weet niet hoe men dit daar zal in passen en hoe we daar een werkloosheidsval kunnen voorkomen. Dat is voor mij een fundamenteel aspect. In de teksten die ik heb gezien, is dat voor mij nog niet duidelijk. Ik had begrepen dat nog niet 100 procent duidelijk was hoe die afbakening gebeurde. Voor mij is dit een belangrijk punt in het geheel.

De takenlijst wijk-werken is voor mij een totaal andere doelstelling. De doelstelling is hier niet dat mensen de stap zetten naar het normaal economisch circuit, wat bij wijk-werken de facto wel het geval is. Ik zie niet hoe de takenlijst wijk-werken op een of andere manier zou interfereren met wat hier gebeurt omdat de doelstelling die daarachter zit totaal verschillend is.

Mevrouw Remen, ik zal het me eenvoudig maken: aangezien ik geen statuten mag invoeren omdat het een federale materie betreft, zal ik me daar ook niet over uitspreken. Ook daar moeten we de pro's en de contra's tegenover elkaar afwegen, iets wat wij, voor we een derde statuut met name vrijetijdswerken hebben voorgesteld, ook hebben gedaan.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord

Peter Van Rompuy (CD&V): Minister, ik begrijp dat u dezelfde bezorgdheid deelt wat de verdringing van de reguliere arbeid betreft. Ik begrijp ook dat u formeel of informeel een advies zult uitbrengen op basis van wat de NAR naar voren zal schuiven. Ik zal een van de dagen opnieuw een vraag om uitleg indienen zodat we uw advies, formeel of informeel, hier nog eens kort kunnen bespreken. Ik vermoed dat tegen dan het advies van de NAR binnen zal zijn. Ik weet niet juist waar het wetsontwerp zit, maar ik vermoed dat het een eerste lezing heeft gehad en nog een tweede lezing moet krijgen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Het kunstenaarsstatuut heeft een moeizame geschiedenis gekend. Afstemming is daar nodig en nuttig, al is er natuurlijk een fundamenteel verschil. Het feit dat men daar rechten kan opbouwen in de sociale zekerheid, geldt natuurlijk niet voor het vrijetijdswerk. (*Opmerkingen van Yasmine Kherbache*)

Het duidt ook heel mooi aan hoe men een zeer complexe administratieve regeling met kunstenaarskaart, kunstenaarscommissies, rapportagesystemen moet doorlopen voor maximum 2500 euro per jaar, terwijl men hier voor 6000 euro per maand hopelijk een zeer lichte procedure zal hebben. Die bezorgdheid is terecht.

Minister, dit verhaal van vrijetijdswerk moet echt in de non-profit blijven.

U hebt er niets over te zeggen, maar die aanmeldingsplicht waarbij iemand die werkoos is en onbetaald vrijwilligerswerk wil doen, toestemming moet vragen aan een overheidsdienst, vind ik serieus bij het haar getrokken. Dat moet dringend worden afgeschaft.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.